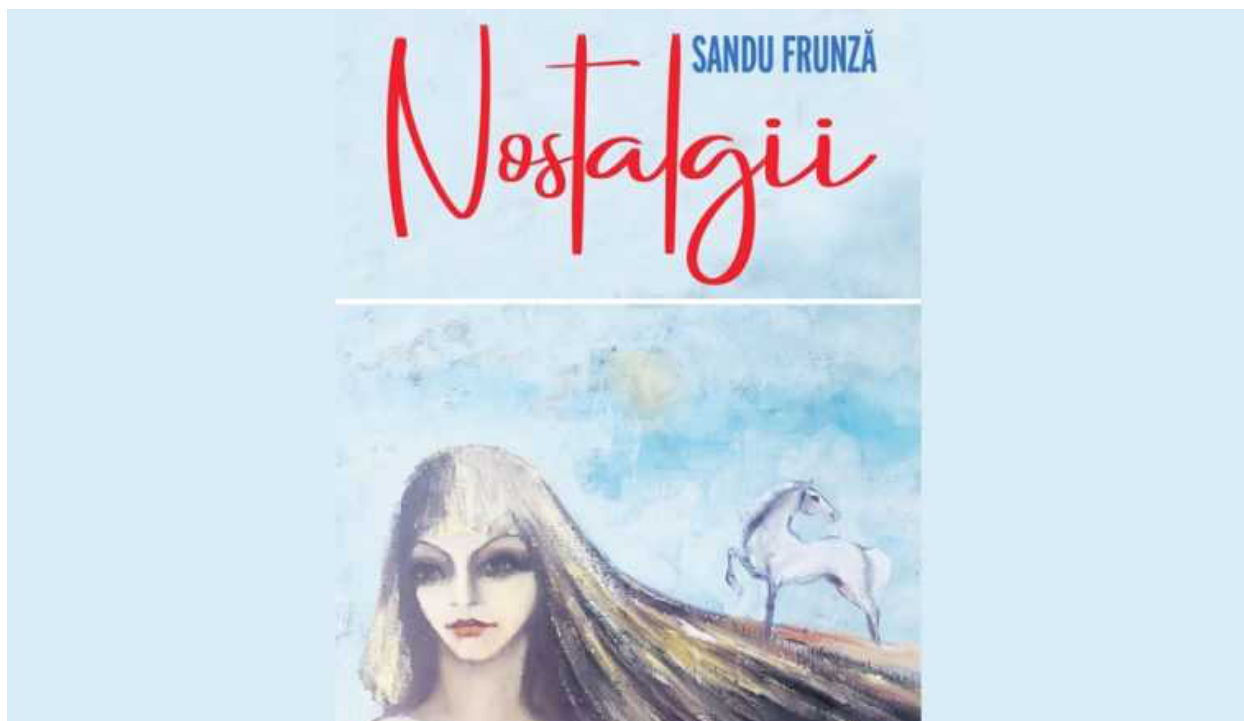

Jean Dumitrașcu, Semnal editorial. „Nostalgii” lui Sandu Frunză

Treptat, această rubrică a captat atenția scriitorilor, dovadă fiind numărul cărților trimise spre recenzare. Astfel, la Editura „Neuma”, poetul Sandu Frunză publică un nou volum de versuri, „Nostalgii”, probabil cea mai bună carte a sa de până acum. Poeziile semnate de Sandu Frunză propun o lirică a intimității luminoase, în care experiența iubirii și miracolul cotidianului se întâlnesc într-un discurs poetic direct, cald și confesiv. Textele au aerul unor notații sensibile despre felul în care lumea se lasă descoperită prin emoție, iar poetul cultivă deliberat simplitatea imaginii și transparența trăirii.

În „la-mă iubire”, discursul se construiește pe o tensiune discretă între vis și realitate. Iubirea apare ca un spațiu de trecere „între imagine și cuvânt”, un teritoriu în care identitatea iubitei pare să se nască din imaginația poetului, dar și dintr-o dimensiune cosmică („fugită aievea din stele”). Această suprapunere între cotidian și oniric este una dintre constantele acestor texte: iubirea nu e doar sentiment, ci și formă de revelație.

„Miracolul Corcodușului” mută centrul poetic în spațiul domestic, dar îl

transformă într-o scenă a epifaniei. Un detaliu banal – florile care inundă geamul bucătăriei – devine prilej de meditație asupra purității lumii și a felului în care omul o mai poate păstra în sine. Versurile sugerează o sensibilitate aproape contemplativă, apropiată de mirarea copilăriei, iar imaginea petalelor care cad și trasează „o potecă încă neștiută” trimite la ideea unei inițieri prin frumusețe.

În poemul „Și vântul și neaua și urmele pașilor tăi”, registrul liric se amplifică într-o suită de imagini tandre și cosmice. Elementele naturii – vântul, fulgul de nea, cerul – par să participe la ritualul iubirii, transformând întâlnirea într-un moment aproape mitic. Poetul cultivă aici metafore delicate și personificări ample, iar finalul, în care urmele pașilor iubitei măsoară bătăile inimii, aduce o notă de muzicalitate și de emoție discretă.

Un alt text, „Dă-mi Doamne”, de pildă, introduce o dimensiune spirituală mai explicită. Rugăciunea devine o formă a pasiunii, iar iubirea capătă o intensitate aproape mistică. Imaginea ochilor iubitei ca loc al „înecului” salvator sau comparația cu floarea de lotus sugerează un amestec de fragilitate și transcendență, în timp ce nostalgia și dorul dau poemului o tonalitate meditativă.

Per ansamblu, poezia lui Sandu Frunză se distinge printr-o lirică a simplității emoționale, în care natura, iubirea și reflecția spirituală se împletesc într-un limbaj accesibil, dar încărcat de imagini sugestive. Poetul mizează pe sinceritatea trăirii și pe puterea metaforei de a transforma gesturile mici ale vieții în momente de revelație poetică. Poetul merită citit!

https://jurnaluldearges.ro/semnal-editorial-nostalgiiile-lui-sandu-frunza-437811/?utm_source=dlvr.it&utm_medium=facebook